

mitte ando, äga mi iller oug, äga ma woi
 find natig epetade, xuidat se wergemalt
 läbi woid faaja. Kas tahad, et waat ilma
 fu abita fut waja peass minema.²
 "Tah muidugi," kostas mees. "oh ille fu:
 mi keel ning Lesuse nimel, minga fu waat
 waja." Illes illend Jesusi, ning wadat anwaid
 waja minema. Kunninga lüdar näind
 jeds oma tu as, walmando korra puett ning
 naurand is meesi, wado, meiti pöarjant on
 äga tore mees, kärd püksi laskus, käib waadi
 tege." Illes näind kuningga tütre päit wng
 möllend is meesi meesi: "Oei keel ning
 Lesuse nimel, peass kuningga lüdar kälne
 wuu päraff joga faama." Äsi läind leeds,
 kuningga tütrele slud wöure wuu päraff peig.
 kuulatud fut, kuulatud päält, äga, loppel is
 ähtid. Ühe päwa wustutud joga wägi kuningga
 juure ning lastud wöur joga mihed uur sawalt
 kuningga up läbi wöia. Kellele fu kuningga
 tütre peig fars slas andand, fu olew ta is slud.
 Äga widaqis pole faas, nendel jost fellt oue jost

faand. Wäimast tulind wöur korra jo faarjast
 wäile. Äsi peo xud faarjane tabs tulind eli,
 andand peir fars fellde. Sella peul laskand
 kuningat oma tütre, faarjast q ning jost
 ühe waadi jost pöarjant mees peul faata-
 slas möllend faarjane: "Oei keel ning Lesuse
 nimel, faaga jost uur faar." Tuta slud faar
 walmis. Sür ta jöowind omale fäjawäde, shuji
 ning tölede. Talle fändand wöur. Sür faar-
 jant pänd omale weli shuff eke ning slind
 näisga jost. Sür ta jöowind naha leed äb wöur.
 Seda mööda nad fäitand fu wano kuningga
 juure, teta pulmale wustuma. Äwänd tehtud
 ondise faarjast es wöur äksid tahli ning
 äga uur kummardand teta supantilult.
 Ühse wano kuningat löönd imstades käpi
 wögu ning äwänd wälje äälga: "Oh näi
 meiti faarjast, xust la wälje pöarjant on?"
 Päraff epitud ära, tehtud wöur eke ning
 kuningat oma pöwöga läind pulmale.